



கடந்த பத்து நிமிடங்களில் கையில் கட்டியிருந்த கடிகாரத்தை நிறுத்து தடவையாகப் பார்த்து விட்டனே. நேரம் மாலையே 7 மணி 15 நிமிடங்கள். பாழாய்ப்போன தொடர்புந்து இன்னும் வந்து சேரவில்லை. மலெப்ரேன் 'கிலன் வவேர்லி' தொடர்புந்து நிலையத்தில் நான் இழந்துவிட்ட மணித்துளிகள் தான் மிக அதிகம். மலெப்ரேனின் வளையத்தை என்று கற்றுமளவுக்கு 'கிலன் வவேர்லியில்' தமிழர்கள் அதிகம் வாழ்கின்றார்கள். நல்லதொரு அரசாங்கப் பள்ளிக் கட்டம் இருப்பதால் இந்த இடம் ஈழத் தமிழரை ஈர்த்ததில் வியப்பில்லை.

எனது வாகனத்தைக் கடந்து சென்ற பலர் தலையைசுத்துப் புன்னகைத்துச் சென்றார்கள். நானோ பொறுமையை இழந்து கொண்டிருந்தனே. வணிகக் காலம். மாலையைப் பொழுது. ஆதவனுக்கு இந்தக் காலத்தில் மலெப்ரேனில் 'ஓவர் டைம்'. கதையில் மறையைப் மாட்டான். ஆனால் என் மனதில் மலெல் இருள் கவிழ்கின்றது. முன்பின் திரியாத இந்தப் பெண்ணை நம்பி என் தன்மானத்தை இழந்து விடுவனோ? அவள் வருவாளா? இல்லாவிடில் கட்சி நேரத்தில் கையை விரித்து விடுவாளா? நின்கைக்கையில் நன்றியில் வியர்வை துளிர்க்கின்றது. தற்செயலாக இறுதி நேரத்தில் முடியாது என்று சொல்லிவிட்டால்...?. மூதலில் அவள் இந்த தொடர்புந்தில் வந்து சேரவேண்டாமே. அவள்தான் 7 மணிக் கு வரும் வண்டியில் வருவதாக செல்லிடைத் தொலைபேசியில் செய்தி அனுப்பியிருந்தாள்.

எனக்கு இது நன்றாக வணேடும். மனைவி தடுத்துள்ளாள். எதைத்தான் அவள் தடுக்காமல் விட்டாள்? 'கடித்தாடுவதும் ... நெளிப்பதும் ஆத்தாதவன் செய்யும் செயல்' என்று அடித்துச் சொன்னாள். மலெப்ரேனின் தமிழ் வானொலிகளில் எல்லாம் என் நாடகத்தை விளம்பரப்படுத்தி விட்டார்கள். ஏதோ நான் பெரிய நாடக ஆசிரியன் என்பது போல் வானொலியில் நேரகாணல் வறூ. இப்பொழுது மணப்பெண் இல்லாத கலியாண வீட்டு மாதிரி எனது நிலை. இங்குள்ள ஈழத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வளைய விழா. அதற்குத்தான் இந்த நாடகம். அந்தக் காலத்திலே கல்லறியில் நான் ஒரு சின்ன நாடகம் போட்ட கதையை, நாசமாகப் போன ஒரு நண்பன், சங்கத் தலைவரிடம் சொல்ல, அவர் ஏதோ என்னையும் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் என்று கஞ்சு, நான் இலுப்பைப் பிசுரக் கரையானேன். 'அதுக்கென்ன செய்தாப் போச்சு' என்று வாயால் வளையத்துப்

போட்டு இப்ப வளெடுத்துப் போய் நிற்கின்றனே. மானம் போகப் போகுகின்றது.

ஓத்திகைக்கே ஒழுங்காக வராத இந்தக் கதாநாயகி, விழாவன்றும் வழமை போல் 'சாரி அங்கிள் எனக்குச் சுகமில்லை' என்று சல்லமாகச் சொல்லிவிடுவாளா? 'ஓகே அம்மா, அடுத்த ஓத்திகைக்கு ஒழுங்காக வந்தீடுங்கோ' என்று தனோகப் பலமுறை சொல்லிவிட்டனே. பின்னர் மனதாறத் திட்டியும் இருக்கின்றனே. நாடகம் அரங்கேறும் அன்று அவள் வராவிட்டால்..? இங்கயேல்லாம் கல்லறி, முட்டை எறி கிடயாது. கொழும்பு மாதிரி பாதள உலகத்துக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. வளெள வானில கட்டிக் கொண்டு போக மாட்டார்கள். ஒரு பார்வை. பக்கத்தில் இருக்கிறவரிடம் 'இவர்தான் ஆள்' என்று கண்ணால் ஒரு சாடவை. எல்லாத் தலைகளும் ஏளனமாக என்னபை பாரக் கும். மெல்பேர்னில் விடுதலைப் போரக்கு எதிராக இலங்கை அரசோடு கைகேர்த்து நிற்கின்ற ஒன்று இரண்டுகளாகக் கிடக்கும் அதே பார்வையான எனக்கும் கிடக்கும். அதுகளாகக் உரத்த தோல். என்னால் தாங்க முடியுமா?

தொடர்ந்து வருகின்றது. அதிலே அவள் வர வேண்டாமே. மற்ற நடிகர் நடிகைகளில்லாம் 'வரே மனட சௌத' பள்ளிக் கட்டத்திலே காத் துக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். அங்குதான் எங்கள் ஓத்திகை நடக்கும். இவள் வந்து சேர்ந்தால் பத்து நிமிடங்களில் அங்கு போய் விடலாம். பிள்ளாயர், சிவன், முருகனில்லாம் இப்போது என் நாவில் உருளுகின்றார்கள். எப்போதோ சோதனை எடுத்த நாட்களில்தான் அவர்களின் நினைப்பு முன்பு வந்தது. இப்பொழுது இந்தக் கதாநாயகிக் காக வந்திருக்கின்றது. தொடர்ந்து மெல்லிய ஓசையோடு நிற்கின்றது. பள்ளிக் கட்டம் முடிந்ததும் வளெய்யே ஓடி வரும் மாணவர்கள் போல் தொடர்ந்து நிலையத்தில் இருந்து பலர் வளெய்யே வகேமாக வருகின்றார்கள். நான் எனது வாகனத்தில் இருந்து உன்னிப்பாக நிலைய வாசலையே பாரக் கின்றனே. கத்த முடிந்து கட்டம் கலந்தது போல் எல்லோரும் போய் விட்டார்கள். தொடர்ந்தும் தன் பயணத்தைத் தொடர்கின்றது. ஆனால் அவள்..?

என் நாடித்துப்பிப்பு வகேமாகின்றது. 'என்னடாப்பா உன் ரை இரத்த அழுத்தம் சிறிலங்கா விலைவாசி மாதிரி மலே மலே போகாது' என்று என் வதை திய நண்பன் நேற்றுத் தான் சொல்லி விந்தான். இந்த நாடகத்தோடு நானும் மலேகக் குப் போய் விடுவனோ என்று அச்சம் வேறு. அப்சகுணம் மாதிரி நேற்று என் அன்பான மனைவி 'லைவ் இன்சுரன்ஸ் பொலிசிக் கு ஒழுங்காகக் காசு கட்டிரியலோ?' என்று கேட்டு வதை தாள.

ஓத்திகைக்குக் காத் து நிற்கும் மற்ற நடிகர், நடிகைகளை நினைத்து மனம் வருந்தியது. நடந்து முடிந்த நான்கு ஓத்திகைகளில், இரண்டுக்கே தரிசனம் தந்தாள். இந்தப் பணை நல்ல நடிகை என்று அறிமுகம் செய்து வதை த நண்பனைச் சபித்தனே. கண்டால் அடித்து நொறுக்க வேண்டாமென முடிவெடுத்தனே; இனி என்ன செய்து? வளெளி விழாவிற்கு மின்று வாரங்களே இருக்கின்றன. அதற்குள் இன்னொரு நடிகையைத் தேடி எடுத்துப் பழக்க முடியாது. அப்படியென்ன, மெல்பேர்னில் நடிகைகள் கொட்டியா இருக்கின்றார்கள்? தண்டவாளம், ஒரு முழக்க யிறு என்று விபரீ தமான கற்பனைகள் கபிவாளமின்றி ஓடத் தொடங்கின.

அப்பொழுதுதான் அவளைப் பார்த்தனே. பிள்ளையாரோ, முருகனோ, சிவனோ கண்ணதை திறந்திருக்க வேண்டாம். யார் கண்ணதை திறந்தார் என்று திரிந்தால் அடுத்த முறை அவரை மாத் திரம் கும் பிடலாம். அன்னம் போல் அபிமலே அடி வதைத்து அவள் வந்தாள். அவள் காலபட்டால் மண்ணுக்கு நொந்து விடும் என்று

Written by த. நித்தியக் ரத்தி
Tuesday, 27 May 2014 21:29 -

எண்ணினாளோ? சூட்டும் விழிச் சூடர்தான் அவள் விழிகள். சூருண்டு அடர்ந்த கசேம். அதற்குள் சிகப்பு ரோஜா போல் மறந்து கொள்ளும் அழகிய முகம். அவள் கதாநாயகிதான் சந்தகேமயேில்லை. அவள் பெயர் அமுதா. மெல்பேர்னில் உள்ள 'மொனாஸ்' பல கலகைக் கழகத்தில் விஞ்ஞானம் இறுதி ஆண்டில் பபிக்கின்றாள். இருபத்தொரு வயது இருக்கும் என்று நினகைகின்றனே.

'சாரி அங்கிள் கன நரேமாக நிற்கிறீங்கள்?' தனெொழுகக் கேட்டாள்.

நான் வழக்கதைத் தலையைத் தடவியபடி பல்லு வதைத்தியரிடம் நிற்பது போல் இளித்தனே. பல்லிளிக் காமல் இந்த உலகத்திலே இப்பொழுதெல்லாம் என்னதான் செய்ய முடியும்? தடவிய கையெல்லாம் எண்ணெய். முடி வளரூம் என்று சொல்லியாரோ கொடுத்த தலைம ஒன்றை என் மனவை என் தலையில் கொட்டியிருந்தாள்.

'அப்பிடி ஒன்றுமில்லை' என்று பச்சையாக ஒரு பொய்யசைச் சொல்லி, தலையிலிருந்த இரண்டு, மபின்று மயிரால் வழக்கதைத் தலையை மறகைக் முயன்றனே. இந்த நாடகத்தை அரங்கேற்றும் முயற்சிக்கு முன் ஆறு மயிராவது இருந்திருக்கும். அது இன்னொரு கவலை. வாகனத்தை ஓட்ட ஆரம்பித்தனே.

எனக்கு இப்பொழுது தம்பு வந்துவிட்டது. இவளிடம் ஒரு உறுதி மொழி வாங்க வணேட்டும் என்று தீர்மானித்தனே.

'அமுதா, என்ன நடந்தாலும் இந்த நாடகத்தை எப்படியாவது நடச்சுத் தர வணேடும்.' நான் கெஞ்சுவது போல் கேட்டனே.

'என்ன மாமா அப்பிச் சொல்லிட்டீங்கள்?' 'அங்கிள்' மாமாவாக மாறியதகைக் கவனித்தனே.

'இந்த நாடகத்தில் நடிக் கிறதையே பெருமயா நினகைகிறன். நீங்கள் என்ன எழுதிரியள்? எங்கடமை களின் ரகைதையைத் தானே சொல்லுறீங்கள். எழுத்தில் எவ்வளவு உணர்ச்சி? எத்தனை உண்மைகள்? நீங்கள் நினகைகிற மாதிரி என்னால வடிவாகச் செய்ய முடியுமோ என்றுதான் கவலை.'

உச்சி குளிரும் என்பார்களே, தலை விறதைத்து விட்டது.

நாங்கள் ஒத்திகை நடக்கும் 'வரேமன் டசெளத்' பள்ளிக் கட்டத்துக்கு வந்து விட்டோம். 'வங்கை நாட்டு வந்தன' என்ற என் நாடகத்தின் ஒத்திகை ஆரம்பமானது. எனது உரையாடலுக்கு நடிக நடிகையர்கள் உயிர் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கலேயும், கிண்டலுமான எங்கள் ஒத்திகைகள் ஓர் இனிமையான அனுபவம். என கதாநாயகியதைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் என்னோடு நன்கு ஒத்துழைத்தார்கள். ஒத்திகைக்கு நரேம் தவறாமல் வருவதோடு களைப்பாறுவதற்கு வடகை, பண்ணை என்று ஏதாவது தின் பண்டங்களும் கொண்டு வருவார்கள். ஒருவரை ஒருவர் ஊக்குவிப்பார்கள். இது ஒரு கட்டம் முயற்சி என்பதை உணர்ந்து நாடகத்தின் வறெறிக் குக் கடுமையாக உழைத்தார்கள். 'வங்கை நாட்டு வந்தன' என்று ஒரு கறபனை அரசகதை ஊடாக ஈழநாட்டுப் பிரச்சனையை கருவாகக் கொண்டு எழுதியிருந்தனே. அதனாலே என்னவோ அவர்கள் அதைத் தங்கள் கதை போல் எண்ணி மிகவும் ஆர்வத்தோடு நடத்தார்கள்.

Written by த. நித்தியக் ரத்தி
Tuesday, 27 May 2014 21:29 -

உணர்ச்சி பரிகாரம் நடிப்பு. கோபம், சோகம், வீரம் என்று பல கோடி உணர்வுகளை அவர்கள் மோதவிட்டார்கள்.

மரகத நாட்டு மன்னன், வங்கை நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்து விடுகின்றான். வங்கை நாட்டு இளவரசியாக அமுதா நடிக்கின்றாள். அவள் என் வசனங்களைப் பசும் போது உணர்ச்சி பொங்கும். அவள் தமிழ் உச்சரிப்பால், முகபாவங்களால் என் இளவரசியாகவே மாறிவிட்டாள். அவளது அபாரமான நடிப்புகள் ஈடு கொடுக்க முயன்ற மற்றவர்களின் நடப்பும் அதனால் உயர்ந்தது. இவளை வதைத்து இதை மடே ஏற்றி விட்டால் மலெப்ரேன் வாழ் தமிழர் மனங்களில் நம் மண்ணில் வாடும் மக்கள் மீது அளவுக்கு அடங்கா அன்பு பொங்கும் என்பது என் எண்ணம்.

அமுதாவின் வசனம். அவளை நான் கபீரமயாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். பொறி பறக்க அவள் பசே ஆரம்பித்தாள்.

'அப்பா, இதுவரை பசோது இருந்தேன், தங்கள் ஆணை பிறக்கும் என்று. உங்களின் மகள் என்பதால் என்னை மறந்து விட்டீர்கள். வீட்டுக்கு ஒரு வீரன் நாட்டுக்குத் தவே என்றீர்கள். எங்கே உங்கள் வீட்டிலிருந்து புறப்படும் வீரன்?'

பெண் என்பதால் பதே, போர்ப் பாதை தெரியாத பிங்கோதை என்று நீங்களும் எண்ணி விட்டீர்களா?. யுத்தம் தங்கள் சித்தம் இல்லா என் பதை எங்கள் நாடறியும். ஆனால் எங்கள் மண்ணில் அந்நியன் கால வதைதால், அவன் தலை கட்டாந் தரையில் உருளும் என்பதை நாளைய உலகறியும். கட்டளை இடங்கள். எங்கள் கன்னியரின் கத்தி முனையில் அவர்களாகப் புத்தி புகட்டுவோம்.'

மயிர் கச்சிறிந்தது. சக கலன்கள் எல்லோரும் கதைட்டினார்கள். ஆனால் எனக்கோ அவள் வசனத்திலும், முகத்திலும் காட்டிய உணர்வு, உடல் அசைவில் இல்லாதது போலிருந்தது.

'வசனம் நல்லாப் பசேநீங்கள். ஆனால் ஒரு இடத்திலே நின்றதான் பசேநீங்கள். மடே பெரிசு. அதை முழுதாகப் பாவிக் கவணும். கொஞ்சம் அசைஞ்சு நடையுங்கோ. இன்னும் நல்லாக இருக்கும்.' என்றேன்.

அவள் முகம் கோணியது. ஒன்றும் பசோது போய் உட்கார்ந்து விட்டாள். எனக்குப் பயேறாதது போலாகிவிட்டது. அதன் பின் ஒத்திகையில் அவள் உற்சாகத்தைக் காணவில்லை. முன்பு ஒரு முறையும் இதே போல்தான். அவள் தான் பரத நாட்டியம் சிறு வயதில் பழகியதாக ஒரு முறை கபீரி இருந்தாள். நாடகத்தில் ஒரு நடனத்தைப் புகுத்தினால் நன்றாக இருக்கும் என்றேன். முறையைக் கொண்டு போய் விட்டாள். ஒருவாறு இந்த நாடகத்தை அரங்கேற்ற வேண்டும். அதன் பின் இந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் கட்டி விழிக் கட்டாது என்று எனக்குள் தீர்மானித்தேன்.

அரங்கேறும் நாள் நெருங்க, நெருங்க எனக்கு அச்சமாகவே இருந்தது. என்னுடைய வதை திய நண்பன் இரத்த அழைத்ததைப் பார்த்த பின், 'மச்சான், உன்றை மரண உயிலை எனக்கும் ஏதாவது எழுதிவை' என்றான். 'உணர்ச்சி வசப்படாமல் கொஞ்சம் அமையாக இரட்டா' என்று அறிவுரை கபீரினான்.

அடுத்தடுத்த வாரங்களிலும், அடுத்த நேர உணவுக்காகக் காத்து நிற்கும் அகதியைப்

போல் தொடர்ந்து நிலையத்தில் நான் காத்து நின்றேன். இப்பொழுது பழகிவிட்டது. அமுதாதான் கட்சியாக வளையே வரும் பயணி. திரைப் படங்களில் வரும் 'ஸல்லோ மோசன்' நடன. இரசிக்கத்தான் முடியவில்லை.

விழாவிற்கு முதல் நாள். வள்ளிக் கிழமை மாலையே. ஒளி, ஒலி, மடையே அமைப்பு, ஒப்பனையோடு இறுதி இரவு ஒத்திகைக்கு அமுதாவாக் காக எல்லோரும் காத்து நிற்கின்றோம். அதனை சலசலப்புக்குள்ளும் வகைமாத்தடிக்கும் என இருதயத்தின் ஓசையை என்னால் கேட்க முடிந்தது. அவளாக காணவில்லை. என உடலெங்கும் வியர்த்துக் கொட்டுகின்றது. தோள் பக்கம் வலி வருகின்றதா என்று கவனமாக அவதானிக்கின்றேன். அதைத் தவிர இருதயம் நிற்பதற்கான எல்லா அறிகுறிகளையும் என்னால் உணர முடிகின்றது.

செல்லிடையே தொலைபேசி அழுகின்றது. அவள்தான்.

'சாரி அங்கிள். இன்றைக்கு வர ஏலாது. சுகமில்லை. அதோட வந்தனென்றால் நாளகைக்கு வர ஏலாமல் போயிடும்.'

அவள் தொலைபேசியைத் துண்டித்து விட்டாள். நான் துடித்துப் போய்விட்டேன். திரும்பி அவளோடு தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. செய்திகளோடு அங்கிருந்த எல்லோரது முகங்களும் தோங்கிப் போயின. அவளை ஏசாதாவர்கள் எவரும் இல்லை. மண்குதிரையை நம்பி ஆற்றைக் கடக்க நினைத்த என்னை எல்லோரும் கோபித்துக் கொண்டார்கள். நாளையே அவள் வருவாள் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? நாடகத்தை இரத்தசுச் செய்யுங்கள் என்று சங்கத்தலைவர்க்கத்தினார். என் முகத்தைக் கட்டி அவர் பாரக்கவில்லை. அந்த சித்திரவதையை என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

நான் கும்பிட்ட தயை வங்களின் கருணையோ, என்னவோ? அமுதா என்னைக் கைவிடவில்லை. அடுத்த நாள் நாடகத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள். எதிர்பார்த்ததை விட நாடகம் நன்றாக அமைந்தது. பாராட்டுகள் வந்து குவிந்தன. எல்லோரும் மிகவும் நன்றாக நடித்திருந்தார்கள். ஆனாலும் அவள் இறுதி ஒத்திகைக்கு வராததால் பல குறைகள் எனக்குத் தெரிந்தன. நான் நாடக ஒளிப் பழையைப் பார்த்து அகமகிழ்ந்தேன். அமுதா திறமையாக நடித்திருந்தாலும் அசையாது அழகிய சிலை போலவே சில சமயங்களில் மடையில் காட்சி அளித்தாள். என்னைத் தவிர மற்றவர்கள் அதைக் கவனித்திருக்க மாட்டார்கள் என்பது என் எண்ணம்.

இனியாவது அமுதாவின் பொறுப்பற்ற நடத்தையைக் கண்டிக்க வேண்டும் என்று எண்ணினேன். அவளைப் பற்றுவர்களையும் பார்த்து நாலு வார்த்தைகளைக் கண்டிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். இனிப் பயமின்றி பசேலாம். நாடகந்தான் அரங்குறே விட்டதே. ஒளிப் பழையின் பிரதியை அவளாகக் கொடுக்கும் சாக்கில் அவள் வீட்டுக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தேன். தொலைபேசியில் அவளை அழைத்த போது 'வாருங்கள் மாமா' என்று மகிழ் வோடு சொன்னாள்.

அவர்கள் வீட்டு 'கிலன் வேர்லியில்'; இருந்து வகை திரைத்தில் 'மில் பாரக்'; என்னும் இடத்தில் இருந்தது. ஒரு மணி நேர கார்டோட்டம். திரைவோரத்தின் உயர்ந்து வளர்ந்த மரங்களும்; பழைய வீடுகளும் பல காலமாக மக்கள் அங்கே வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதைப் பறசாற்றின. அமுதாவின் வீட்டு இலக்கத்தைத் தேடினேன். அவர்கள் வீட்டு இலக்கம் 22. அஞ்சல் பெட்டியில் பொறிக் கப்பட்ட 22 ல் ஒரு 2 தலைக் கீழாகத் தொங்கியது. தனது முன்னைய நிறம் பச்சை என்று அஞ்சல் பெட்டியில் ஆங்காங்கே

Written by த. நித்தியக் ரத்தி
Tuesday, 27 May 2014 21:29 -

எஞ்சி இருந்த பச்சைப் பிச்சுச் சொல்ல முயன்றது. இளமையை இழந்து, ஓப்பனை இல்லாத கதாநாயகி போல் அவர்கள் வீட்டு எனக்கும் வண்ணம் பிச்சுங்கள்'; என்று மன்றாடியது. வாசல் படிக் கட்புறையில் நீண்டுவளர்ந்த புற்கள்,; புதர்களாகி அவர்கள் வீட்டுக்குள் செல்ல எத்தனித்தன. இந்த வீட்டிலா அமுதா? இது இளவரசியின் மாளிகை அல்லவே.

அமுதாதான் கதவதைத் திறந்தாள். நீண்டுவிரிந்து, தரையைத் தொடும் நீலநிறப் பாவாடை. வடஇந்திய சங்கீதம்தேகைகள் போடவது போல் மெல்லிய நீலத்தில் சட்டை அவளது முழந்தாள் வரை நீண்டிருந்தது. என்னகை கண்டதும் அவள் முகம் மலர்ந்தாள்.

'வாங்கோ மாமா' என்றாள்.

அவள் குரலின் வாஞ்சை என்னகை கவர்ந்தது. அறையில் பெரிதாக ஒன்றுமில்லை. ஒரு பழைய தொலைக் காட்சிப் பெட்டி. அதை விடப் பழைய சோபாக்கள். அதில ஒன்றில் அமர்ந்தனே. பள்ளத்தில் விழுந்தது போலிருந்தது. சூதாகரித்துக் கொண்டனே. தந்தைக்கு உடல் நலமில்லை என்றும், தாயோடு வதைத்தியரபை பார்க்கச் சினைந்தாகச் சொன்னாள். நாடகத்தலைப் பற்றி அதிக நேரம் பேசினோம். சின்னக் குறகைகளைச் சொல்ல மனம் வரவில்லை. அவளை மனதாறப் பாராட்டினனே. அவளது பலகலைக் கழக வாழ்க்கையைப் பற்றி அதிகம் கதைத்தாள். அடக்களையில் பாத்திரங்களின் ஓசைகள் கேட்டன. அங்கு யாரென்று நான் கேட்கவில்லை.

'என்ன குடிக் கின்றீர்கள் மாமா?' என்றாள். 'மாமா' என மனதைத் தொட்டது. எல்லோரும் 'அங்கிளாக' இருக்கும் போது மாமாவில் ஒரு சொந்தம் திரிந்தது. ஏனோ அவளைக் கடிந்து பசே என்னால் முடியவில்லை.

'தேத்தண்ணி' என்றனே.

'அண்ணனே, மாமாக்கு ஒரு தேத்தண்ணி போடும்' என்று சோபாவில் ஓய் யாரமாகச் சாய்ந்தவாறு உத்தரவிட்டாள்.

அது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இப்படித்தான் இவள். ஒத்திகையிலும் மற்றவர்களாகக் கொண்டதே தீர் எடுப்பாள். குடித்த கோப்பை கட்டி கொண்ட போய் வகைக் காட்டாள். எனக்குத் தீர் குடிக் கும் ஆசை போய் விட்டது. எழுந்து போய் விடலாமா என்று எண்ணினனே. சிறிது நேரம் அவள்தான் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். என்காத்தில் எதுவும் விழவில்லை. ஆனால் நான் அடத்துக் கண்ட காட்சி என இரத்தத்தகைக் கொதிக்க வைத்தது.

அடக்களை அறையில் இருந்து இரு சக்கர வண்டியின் சில்லுகளை கைகளால் உருட்டியபடி அவளது அண்ணன் வந்தான். அவன் முன்னால் தட்டத்தில் எனக்கான தீர் கோப்பை இருந்தது.

அவனுக்கு இரண்டு கால்களும் இல்லை.

எனக்கு எழுந்து ஓட வண்டும் போலிருந்தது. 'அடி, சண்டாளி காலில்லாத இவனகைக் கொண்டா எனக்குத் தீர் போட வைத்தாய்?' என்று கத்தத் தோன்றியது. அவளது

Written by த. நித்தியக் ரத்தி
Tuesday, 27 May 2014 21:29 -

அழகு ஒரு மாயத் தோற்றம். அவளாக்காள் குடியிருக்கும் அரக்கியதைத்தான் என்னால் இப்போது பார்க்க முடிந்தது. அருவரூபபுடன் அவளை நோக்கினேன். அவள் அண்ணன் புன்னகையோடு தனீ ர் கோப்பையை நீட்டினான்.

'இந்தாருங்கோ மாமா. உங்கள் நாடகம் நல்லா இருந்தது' ஒரு இராஜகுமாரனின் குரல் அவளாக்கா. தனீ ரை மறுக்க முடியவில்லை.

'அண்ணனாக்காக்கா காலில்லை'

'உனக்கு இதயமில்லை' சொல்ல என உதடுகள் துடித்தன.

'உங்கடைய நாடகத்தில் நடிக் எனக்கும் ஆசை. எனக்குத்தான் காலில்லையே. அரசனாக எப்படி நடிக் கிறது?' அவன் சிரித்தான். குரலில் விரக்தியை விட நகைச் சுவையே தெரிந்தது. அவன் தொடர்ந்தான்.

'எல்லாரும் கடைக்கிற களேவியை ஏன் நீங்கள் கடைக்கயில்லை? எப்பிடி கால் போச்சு?'

'அண்ணை, தொடங்காதே விடும்' அமுதா துடித்தாள்.

அவன் நிறுத்தவில்லை.

'அது ஒரு சனிக் கிழமை. இரவு ஏழு மணி இருக்கும். நான், தங்கச்சி, அம்மா, அப்பா, என்றை சிநகேதன் பாலன் எல்லாரும் இடையப் பம் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருந்த நாங்கள். அப்பதான் இராணுவத்தினர் வந்த சத்தம் கேட்டது. சில அடிக் கிறாங்கள் என்று ஆரோ கத்திச் சீனம். பாலனும், நானும் சேர்ந்து வட்டின பதுங்கு குழிக் குள்ள எல்லாரும் ஓடிப் போயிட்டம். பெரிய சத்தமா வட்டியொன்று கேட்டது. அதுக்குப் பிறகு எங்களையே சூத்தி ஓரே பூழூதியும், மண்ணும், புகையும். எனக்கு மலே பாலன். அவனைத் தள்ளினேன். அவன் சத்தெழுப்பியோடான என்று அப்ப எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் சாகயில்லை.'

அவன் அதைச் சொல்லும் போது சக்கர வண்டியிலிருந்து அவனது துடை மலேம்கீழும் ஆடியது. முழந்தாளோடு முடிந்து போன தன் காலையே அவன் தடவிக் கொண்டான்..

'அதுதான் நான் பாலனை சகைக்கிளிலை வசைச்சு ஓடக்கே எடுத்த படம்' சுவரில் தொங்கிய புகைப் படத்தைச் சூட்டிக் காட்டினான்.

சாதாரணமாக கதை சொல்வது போல் எந்தவித சலனமும் இன்றி அவன் சொல்லி முடித்தான்.

நான் படத்தைப் பார்த்தேன். புன்சிரிப்போடு; பாலன் உந்துரிளியின்; சட்டத்தில் இருந்தான். கம்பீரமாக அமுதாவின் அண்ணன் ஒரு காலையே நிலத்தில் ஊன்றியபடி வண்டியின் ஆசனத்தில் இருந்தான்.

'பார்த்தீங்கள் என்றை காலையே?' அவன் முகத்தில் ஒரு பெருமலை.

Written by த. நித்தியக் ரத்தி
Tuesday, 27 May 2014 21:29 -

தனீ ர் ததொண்டகைக் குழியில் நின்றது. என இதுயம் கனத்தது. நான் திணறினனே. ஏதும் பசே முடியவில்லை.

அமுதா மீ து கோபமே பொங்கியது. அவளை வாய்க்கு வந்தவாறு ஏசி விட எண்ணினனே. அவன் முன்னால் அப்பிச் செய்மனம் வரவில்லை. தனியாக அவளை அழைத்து அவள் குறையை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். அறிவு சொன்னது. உணர்வை அடக்கிக் கொண்டனே. என முகம் சிவந்தது. கண்கள் அனலகைக் கொட்டின. அவளை நேருக்கு நேர் பார்த்து,

'தங் யி' என வடுகக்கனசு சொல்லி எழுந்தனே. அமுதா வாசல் வரவை வந்தாள்.

'மாமா, நானும் உங்களுக்கு ஒன்று சொல்ல வேண்டும்.' அவள் தயங்கினாள்.

நான் விழிகளை உயர்த்தி, என கோபத்தை அதற்குள் அமர்த்தி என்ன என்பது போல் அவளைப் பார்த்தனே.

'மாமா, நாடகத்தில் நீங்கள் ஆடச் சொன்னீங்கள். நான் ஆட இல்லை. நடந்து நடிக்சு சொன்னீங்கள். அதுவும் நான் செய்ய இல்லை. கட்சி நாள் ஒத்திகைக்கும் நான் வரவில்லை. நீங்கள் ஏன் என்று கட்டக் கேட்கவில்லையே.'

இதற்கு மலேமும் என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை.

'கட்கத்தான் வந்தனான். இப்ப நீ நடந்து கொண்டதைப் பார்த்த பிறகு, அது பெரிய குற்றமாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் காலில்லாத அண்ணாண்டை வேலை வாங்கியே. இந்த சின்ன வயசில் மற்றவர்களுக்கு உதவ வேண்டிய நீ, இருந்த இடத்திலே இருந்து உத்தரவு போடாறியே. அதைத்தான் என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை' நான் நடந்தனே.

அமுதாவின் தழதழத்த குரல் காதில் விழுந்தது.

'மாமா' என்றாள். தொடர்ந்து விம்மல்.

'அழ. நல்லா அழ.' நான் மனதுக்குள் சொன்னனே.

ஆனாலும் என்னை அறியாது அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தனே. அவள் தலை குனிந்திருந்தாள். கண்ணீர்த் துளிகள் நிலத்தில் விழுந்தன. நீர் நிறைந்த கண்ணோடு என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அடுத்து அவள் நடந்து கொண்ட முறை என்னை திகைக்க வைத்தது.

அமுதா மடுவாகக் குனிந்து தன் பாவாயை மூழந்தாள் வரவை தடுக்கினாள்.

'என்ன செய்கிறாய்?' என்று ஆத்திரத்தோடு கத்தினனே.

நான் பார்த்த காட்சி. அதிர்ச்சியுடன் நிலத்தில் அமர்ந்து விட்டனே.

அழகான ஒரு கால்.

ஆனால் மறு காலம்.....

வாடிய கொடி போல், சமீபிப் போய்த் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவளது மலிந்த கைகளை விட அது மலிந்திருந்தது. தீ யினால் சூட்டது போல் அதில் ஆயிரம் வடிகள்.

'மாமா, என்றை காலியேமும் சிலப் பட்டிட்டுது. இந்தக் காலுக்கு இரத்த ஓட்டம். முழுதாக இல்லை. அதால் அதுக்கு சக்தி குறைவு. கன நரேம் அந்தக் காலால் எனக்கு நடக்க முடியாது. நிற்க முடியாது. அண்ணனுக்கு நோகாது. எனக்கு சரியா நோகும். ஆபரேன் செய்வதை. முழு இரத்த ஓட்டத்தையும் அதுக்குக் குடக்க முடியவில்லை. நாடகம் நடிச்சு முடிக்கும் மட்டும் ஓரே வலி மாமா' அமுதா முகத்தைக் கைகளால் மடி, காலுங்கிக் காலுங்கி அழுதாள். விரல்களின் ஊடே விழி நீ ர்கசிந்தது. அவள் இப்போது தரையில் இருந்தாள்.

என்கண்ணீ ரை என்னால் அடக்க முடியவில்லை.

மலிந்து சோர்ந்த அவள் காலை எடுத்து என் மடியில் வைத்தனே.

அதை என்கண்களில் ஒத்தி, நானும் கத்தி அழுதனே.

என்கண்ணீ ர்த்துளிகள் அந்தச் சின்னக் கால்களில் விழுந்து தறித்தன. அவள் அண்ணன் தன்கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

இப்போதெல்லாம் நானும், எனது இளவரசியும் அவள் காலகைக் குணமாக்கும் வைத்தியத்ததைத் தேடிக் கொண்டு இருக்கின்றோம். பல விசடே பயிற்சி பெற்ற வைத்தியர்களுடன் கலந்து பசுகின்றோம். வைத்திய சஞ்சிகைகளில் அவள் காலகைக் குணமாக் புதிய வழி முறைகள் இருக்கின்றனவா என ஆராய்கின்றோம்.

செய்தி சொல்கின்றது:

'புதிய குண்டுகள் வாங்க இராணுவ அதிகாரி வலி நாடா பயணம்.'

- 00.0000000000000000